

Daudz

1974

5

SATĪRAS
UN HUMORA
ŽURNĀLS.
IZNĀK
KOPĀ
1957. GADA
DIVAS REIZES
MĒNESĪ.
LATVIJAS KP CK
IZDEVNIECĪBA
RIGĀ.

Nr

- Varēji taču pateikt, būtu izmazgājusi.
- Ko nu, ko nu, tev šodien svētki — Sieviešu diena...

Ak, sievietē...

Ak, sievietē!
It viss ir Tavā varā,
Tu teizi gadā atcerēties lēc.
(Ka zariņš sīks, kaut nieka smilgas skara,
Tev, vienīgajai, mīlot jāpasniedz.)

Ak, sievietē!
Ir liela Tava vara,
Un galu galā vīrietis nav koks.
(Neviena mīkļa nav bez pavasara —
«April» — bij Matīti...
Maijai — tāds pat joks.)

Ak, sievietē!
Tu tiešam visu vari,
Un tavas rokās nākamā gulst.
(Gulst šķērsbāji un sliežu gulšņi arī,
Lai nenorimst ne brīdi dzīves pulss.)

Ak, sievietē!
Ir liela Tava vara,
Tev visu spēt un visu paveikt lauts.
(Ir vīriem spēks. Vēl ir...
Bet ko lai dara...
Kam daudz ir dots, no tā tiek prasīts daudz.)

Ak, sievietē!
It viss ir Tava varā,
Vai lietūs list, vai salna vaigos kniebī.
(Kad vīriem gribas palikt puišu barā
Un katrs ir līdz gultai jāizstiepī.)

Ak, sievietē!
Ir liela Tava vara,
Pie vakardienas rītdienu Tu sien.
(Kad dēls baž kāju tēva bīksu starā
Un tēva pēdās prom uz balli skrien.)

Ak, sievietē!
It viss ir Tavā varā,
Un atbalsis dārd padebešu telts.
(Jo dzīvokli — tāpat ka dziesmu karā
Tu pirmo balsi, vienmēr pirmo velti.)

Ak, sievietē!
Ir liela Tava vara —
Cik ilgi gan lai cūlus talkā lūd?
(Kur vecaistēvs ar vienu zirgu ara,
Simt zirgaspēku Tu pie vagas jūdz.)

Ak, sievietē!
It viss ir Tavā varā,
(Kaut laulcne, kā parasts, pēj un bar.)
Es tevī skatos
Iā kā saulesstarā,
Kas zaļot liek
un pārvērst pišlos var.

VĪSĪSTĀ- KAIS NAPOLEONS

Jekaba Kramiņa dzimšanas dienas svēnībās piedalījās daudz izcilu personu. Piemēram, kāda gastronomijas veikala vecākais pārdevējs, puslīdz pazīstams vīriešu apģērbu drēbnieks, namu parvaldes labākais sanitehnīķis un visbeidzot jubilāra sirds draugs Adalberts, kas jau bija paguvījis četras reizes apprecēties un tikpat daudz reižu saraut laulības saites. Protams, viesu vidū bija arī vēl citas personas, bet neviena no tam savu izcilību līdz šim netika pierādījusi.

Viesības sasniedza kulmināciju, kad uz galda parādījās divi šķīvji ar gaiši brūnām, kārdinoši kraukšķošām un neiedomājami garšīgām Napoleona kūkām, ko bija cepusi viena no viesnām — vārdā Katrina.

Jau pēc pusstundas abi lielie šķīvji bija kā izslaucīti. Tukšie šķīvji pie galda radīja nervozu atmosfēru, jo sieviešu kartas parstāves vēlējās tūdaļ visos sīkumos uzzināt kuku cepšanas tehnoloģiju. Tomēr īstena cepeja Katrina nebija samulsināma ar glaimiem. Un atbilde — «Tas ir mans noslēpums» — pārējās viesnās tik lielā mērā apbēdināja, ka viņām nekavējoties pazuda estgrība.

Pirmais atpazina Adalberts. Viņš nometās uz viena cēla, satvera Katrinas roku un saka bērt komplimentus:

— Jūs esat rožu ziedlapīņa, saules stars, zelta gabaliņš...

Ka par spīti šajā brīdī siržu laužējam uznāca neatvairāms klepus, un namu parvaldes labākais sanitehnīķis aizkāpa balsi iedziedājās:

— Ak Rozamunde, tu esi visdailākā...

Bet, tā ka sanitehnika likumīgā sieva par tādu uzskatīja sevi, serenāde ar tulīt tika pārtraukta.

Puslīdz pazīstamais vīriešu apģērbu drēbnieks bija praktiskas dabas cilvēks. Viņš nedziedāja, neskūpstīja roku un nebarstīja komplimentus, bet lietišķi ierosināja:

— Uzrakstiet kuku recepti un es pašu jums tādu metīšu, ka visas draudzenes bez izņēmuma dabūs sirdstrieku. Nu, kas ir? Sītiel sauja un jau rīt noņemšu meru...

Tomēr Katrina sauja vis nesita.

— Nekas, neiznāks, — viņa spītīgi atbildēja. — Jaunu meteli es nesen uzšuvu.

Tad Adalberts klusībā nosprieda: «Man tā recepte jādabu par katru cenu!» Un, ievērojis, ka vecīgā

Katrina vēl tīri labi saglabājusies, pavadīja viņu uz mājām. Būdam sieviešu psiholoģijas pazinējs, Adalberts runāja tikai par jaunākajām automobiļu markām un Napoleona kūkas pat nepiemēnēja.

Pēc dažiem kino un cirka apmeklējumiem, kā arī pēc dažām pastaigām parkā Katrina uzaicināja Adalbertu ciemos. Zibenīgi novērtējis situāciju, lielais siržu laužējs tūlīt aiz sliekšņa apkampa Katrīnu un kā atmaksu par šādu draiskulību saņēma gandrīz pilnu šķīvi ar Napoleona kūkām. Taču visām pūlēm par spīti izvilināt kūku cepšanas noslēpumu viņam neizdevās.

— Nē un nē... — Katrina atkal koķeti atbildēja. Adalberts apēda vēl vienu kūku, noslaucīja pieri un sāka visu no jauna. Viņš bija devis goda vārdu, ka nākošajās viesībās trīs reizes no vietas nolasīšot kāroto recepti.

— Nē un nē... — Katrina atkal koķeti atbildēja. Tad Adalberts devās uzbrukumā no flanga.

— Prasi, ko vien vēlies! — viņš piedāvāja, un darīja to itin droši, jo pašam nepiederēja ne mašīna, ne garāža, ne arī atsevišķs dzīvoklis.

— Tikai savam likumīgam vīram es atklāšu Napoleona noslēpumu, — Katrina tvīkdama čukstēja.

«Tik vien!» Adalberts iekšēji pasmīnēja, un drīz tika nosvinētas piektās kāzas viņa mūžā. Kad pēdējais kāzu viesis beidzot bija izvadīts, jaunais vīrs novilkā žaketī, atraisīja kaklasaiti un, sameklējis bloknotu, teica:

— Stāsti nu, es tūlīt pierakstīšu!

— Man nav ko stāstīt.

— Ne jau par sevi, bet par Napoleona kūkām! — Adalberts nēkad nebija varējis ciest tādu tūlāšanos. — Tik tiešām man nav ko stāstīt. Ja gribi, rīt no rīta noej lejā. Aiz stūra ir konditoreja. Tur tās kūkas cep un turpat tās var iegādāties...

Parasti uzskata, ka cilvēki pēc tādiem pārdzīvojumiem sajūkot prātā, tomēr Adalberts nesajuka. Sastūķējis portfeli tukšās pudeles un virtuvē padzēries tīru ūdeni, viņš devās atpakaļ uz savu istabiņu komunālajā dzīvoklī un otrā rītā iesniedza laulības šķiršanas pieteikumu.

Gandrīz visi vīrieši uzskata, ka Adalberts izturējies ļoti džentlmeniski.

E. ZIEMELIS

— MU KĀ, IEVĒLĒJĀT JAUNU!
— MĒ, ATSTĀJĀM VECO. VIŅŠ TAČU SPĒJ IZMELOT LĀCI NO MEŽA...

E. RUSMANIS

PULKSTENBĒDAS

Kāda jauka diena mans rokas pulkstenis «Zarja» nez kāpēc atteicās maršēt kopsoli ar laiku. Sadomāju to aiznest uz pulksteni darbnīcu un palūgt, lai salabo.

— Pulkstenis jātīra! — man paskaidroja astoņpadsmitajā darbnīcā, kas atrodas Suvorova ielā 3. — Kad izlīrisim, būs kārtībā. Un jāmaksā tikai četri rubļi un divdesmit piecas kapeikas:

Par tīrīšanu tik lielu naudu negribējās izdot, tāpēc gāju tālāk.

— Jāmaina atspere! — meistars Ļeņina ielā 20 man bez lielas domāšanas paziņoja. — Un visa tā skāde — četri rubļi un divdesmit piecas kapeikas.

Diagnoze man likās aizdomīga, tāpēc devos uz vēl vienu darbnīcu — Dzirnavu un Suvorova ielas stūrī. Diemžēl, tur mani gaidīja vēl pārsteidzošāka atbilde:

— Maksājiet četrus rubļus un divdesmit piecas kapeikas! Jūsu pulkstenim ir slikta gaita.

Tadas pretrunas meistarū spriedumos mani ieinteresēja, un es aiznesu savu pulksteni uz Suvorova ielu 16.

— Pulkstenim vajadzīgs vispārējs un pamatīgs remonts! — meistari, galvas grozīdami, noteica. — Maksājiet četrus rubļus un divdesmit piecas kapeikas.

Galīgi apstulbusi, beidzot iegriezies pulksteni darbnīcā, kas atrodas Ļeņina ielā 76.

— Mans pulkstenis, liekas, ir pagalam! Tas jātīra, jāremontē, jāmaina atspere... — saķērusi galvu, sūdzēju bēdas.

— Pulkstenim nav nekādas vainas! — meistars, ieskatījies laikrādī, lietišķi noteica. — Jūs, pilsone, esat aizmirsusi savu pulksteni uzvilkt...

V. BIZĪTE

SARAUJ!

Esmu kaislīgs futbola un hokeja cienītājs. Diemžēl mūsu rūpnīcas komandas puiši, sevišķi spēles beigās, bieži nonāk kritiskās situācijās. Tad nu katram jāpalīdz, cik var. Es, piemēram, situācijās pret zemi, metu cepuri gaisā un kliecēju: «Sarauj, sarauj!»

Tas dažreiz palīdz, dažreiz nepalīdz. Darbā — gluži tas pats. Mūsu cehs, sevišķi mēneša beigās, bieži nonāk kritiskā situācijā. Tad nu es, priekšnieks būdams, situācijās pret grīdu, metu cepuri zemē un kliecēju: «Sarauj, sarauj! Plānu neizpildīsiet, prēmiju nebūs!»

Dažreiz tas palīdz, dažreiz nepalīdz. Arī mājās notiek kaut kas līdzīgs. Nedēļas beigās sieva bieži nonāk kritiskā situācijā — grīda jāfīrā, bērni jāapkopj, veļa jāmazgā, pīrāgi jācep, uz tirgu jāskrien. Te nu gan es nekliecēju, tikai papļikēju tā mīļīgi sievu pa vaidziņu un saku: «Sarauj nu, vecenīt, sarauj!»

Cilvēkam taču reizēm jābūt arī iejutīgam! Un tas palīdz vienmēr.

K. FELDMANIS

— BET MUMS VAJADZĪGS ZOOTEHNIKIS!!!

E. OŠS

ZINĀTŅU KANDIDĀTS

Beidzot disertācija bija aizstāvēta. Aiz muguras — izlasītu grāmatu kalni, aprakstītu papīru grēdas, neguleto nakšu jūra. Tas viss pieder pagātnei. Bet šodien — bankets! Te nu gan neskopojos. Divas algas iztērēju. Un pareizi dariju. Tagad jau nauda būs... Bankets izdevas uz goda.

Man līdzās sēž zinātniskais vadītājs. Tam blakus — oponente. Tiesa, banketā nekāda lielā sēdēšana neiznāk. Lūk, klāt arī nosebojušies. Skrienu pie viņiem.

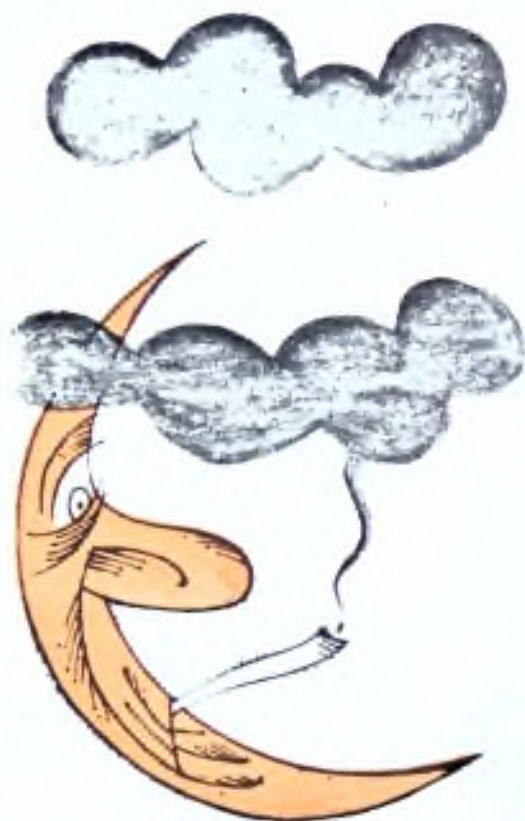
— Apsveicam! — viesi sauc tik priecīgi, it kā disertāciju būtu aizstāvējuši viņi. Trīsreiz apkampju katru. Saņem dāvanas un vedu pie galda. Viesi uzsauc tostus. Mēs iedzeram. Citādi nevar — apvainosies. Man viss ir izplānots, pardomāts. Un ticiet — tā plānošana nemaz nav tik viegla! Bet nu ir laiks doties pie oponentes. Cik apburoša sievietē! Ieleju glāzītēs šampanieti. Tad, raudzīdamies viņai acis, čukstu:

— Pateicos jums! Pateicos par visu! — Trīsreiz apkampju un četrreiz noskūpstu viņu. Pēc tam sadzeru ar zinātnisko vadītāju. Mīļš vecuks. Gudrs. Zinātnes spideklis. Stingrs gan. Ko visu neizcietos viņa dēļ! Tīri vai ga's klāt. Te viņam disertācija pa-

tik, te nepatīk. Te viņš slimo, te brauc komandējumā uz ārzemēm. Domāju — neizturēšu, atmetīšu ar roku! Bet tagad... Trīsreiz apkampju viņu. Toties savam nodaļas vadītājam tišām neēju klāt. Lai viņu drusku pamoka sirdsapziņa! Viņš taču vienmēr uzskatīja mani par nulli... Bet redzi nu: arī nulle, izrādās, uz kaut ko ir spējīga! Lūk, viņš pieceļas, laikam runās... Hm... Tas nav slikti. Nē, vajadzēs tomēr pieiet klāt un saskandināt. Citādi vēl apvainosies...

Lūdzu oponenti uz deju. Neviens cits nedejo. Visi skatās uz mums. Ek, būtu man tāda sieva... Zinātnu doktore! Diemžēl, oponente vairs nevēlas dejojot. Pareizi! Man šodien jādejo ar visām dāmām. Lai neviena neapvainotos. Tā... Beidzot arī tas ir galā. Lūdzu viesus atkal pie galda. Tā kā derētu pieiet pie sievas. Interesanti, par ko viņa runā ar zinātnisko vadītāju un oponentu? Sievai skumīga seja. Diez kāpēc? Vai tad viņai nav iemesla priecāties? Beidzot piepildījies mūsu senlolotais sapnis! Viņa aizstāvējusi disertāciju... Ir nu gan zostiņa, neapjēdz, kāda tā ir laime! Apkampju viņu un noskūpstu... vienu reizi.

M. DIMOVS

U. 174

DILSTOŠS MĒNESS.

U. MEŽAVILKS

SPURAINAS DOMAS

«Sieviešu dīenu gatavoju pats, taču pie aukstā galda man noreiba galva, jo vārot to biju plēdedzinājis.»

«Sakarā ar atkusni vairākas autobusu līnijas nekursē un stāv garāžā.»

«Labā laikā mūsu barometrs pie sienas cejas uz augšu.»

«Gleznā augļi un visi ēdieni bija eļļā.»

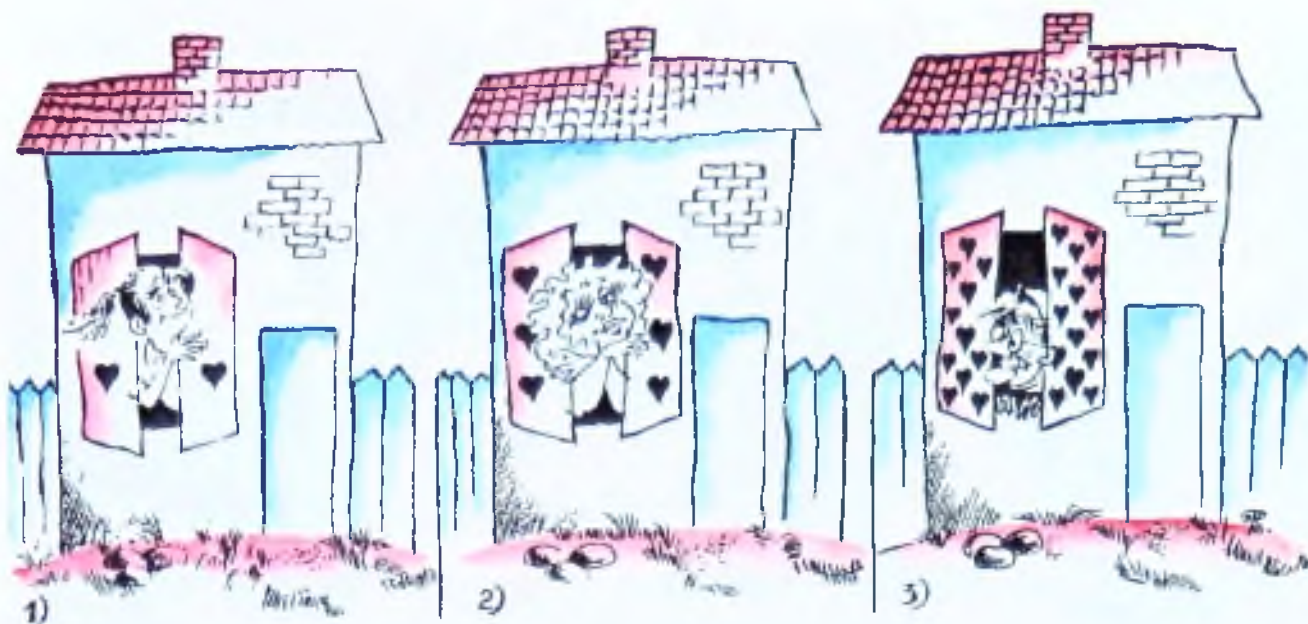
«Lai man nepaļētu garām autobuss, pie gultas nolīku modinātāju.»

«Sieviešu dienā ziedi tika tā izpārdoti, ka puķu veikalam nebija pat pārdevējas.»

Norakstījis E. VIGANTS

D. BREIKS

BEZ VĀRDIEM.

T. SERGIJENKO

Izlasīju presē pamācošu rakstu, kas beidzās ar vārdiem: «Lai nebejātu svētku prieku, iegādājieties dāvanas laikus.» Šo padomu liku aiz auss un devos uz veikalu. Plaukti pilni dažādu preču, bet ko pirkt? Atcerējos, reiz, kad ar sievu pastaigājāties, viņa jūsmoja par kādu šalli, bet es izlikos to nedzirdam. Tagad izvilku maku, noskaitīju naudu un palūdzu iesaiņot sievas kāroto baltsarkanrūtaino greznumu.

Pirmsvētku dienas pavadīju gluži omulīgi atzveltnes krēslā ar avīzi rokās. Sieva brīžiem aizdomīgi mani noraudzījās.

— Vai tev nekur nav jāiet?

— Nē, dārgumīn, — es atbildēju un smaidīju. Lai citi vīri spaidās parpildītajos veikalos, lai viņi šķiras no pogām un apcērpj sava mūža dienas. Mana sirds ir mierīga, jo dāvana, gluti iesaiņota, guļ skapja pašā augšējā plauktā.

8. marta rīts atausa tāpat kā visi pārējie rīti, tikai šoreiz es pirmais biju kājās un sveicu sieviņu vēl gluži miegainu.

— Ak, cik skaista! — viņas prieks par dāvanu bija nevilnīgs.

Bet tikai īsu brīdi.

— Paklausies, pa kuru laiku tu to nopirki? — sievas balsi skanēja aizdomas.

— Es, dārgumīn, biju tik saprātīgs, ka dāvanu iegādājos jau laikus. Brīva izvēle un nekādu rindu! Presē... — apklusu pusvārdā, jo sajutu negaisa tuvošanos. Kā tad! Sievai asaras rīnās acis kā palu ūdeni.

— Tagad... es redzu, cik maz tu mani mīli! Jā, jā, labāk klusē! Tev manis dēļ pat grūti iegādāties īstu svētku dāvanu. Citi vīri... tie nedomā par mēteļu pogām, bet stāv un, ja vajadzīgs, arī kriet, lai dabūtu savām sievām kaut ko vienreizēju, kaut ko īpašu, kaut ko tādu, ko var dabūt tikai uz svētkiem! Bet tu... «jau laikus»...

Satriekts devos uz virtuvi gatavot sviestmaizes. Nelaīmīgās šņuksti žņaudza manu sirdi. Par laimi atskanēja zvans. Sieva izgāja atvērt durvis.

— Sveika, sveika! Apsveicu Sieviešu dienā! Te tev būs dāvana. Vakara septiņas stundas izmīcījos rindā, kamēr dabūju! — pēc brašās runāšanas pazinu sievasbrāli.

Caukstēja celofāns. Pēc tam sieva jūsmīgi nočivināja:

— Paldies, paldies! Cik brīnīškīga šalle! Kārli, nāc nu, saņem ciemiņu!

Noraisīju priekšautu un izgāju pie sievasbrāļa. Sarokojāties, apsveicinājāties un tikai istabā es ieraudzīju, ka sievas apjūsmotā šalle ir gluži tāda pati kā manis dāvinātā. Mazliet samulsis, pusbalsi jautāju sievasbrālim:

— Saki godīgi, vai tiešām tu septiņas stundas stāvēji rindā!

— Blēpas! — viņš pieliecās man pie auss. — Šalli es nopirku jau pirms mēneša, un tā bija domāta manai Matildei. Bet viņa apvainojās, ka esmu tik viegli ticis pie dāvanas. Un tā man bija mācība...

— FANTASTISKI! OBJEKTS VĒL NAV NODOTS EKSPLOATĀCIJĀ, BET PROJEKTS JAU GATAVS!

E. OZOLIŅŠ

A. DUMBRĀJS

BEZ VĀRDIEM.

D. BREIKŠS

BEZ VĀRDIEM.

G. VĪNDEDZIS

Iemīļotais hobijs

Vienurīt pamodies ieraudzīju, ka franču kinoaktrises Mišelas Morgānas ģimētnē, ko biju piespraudis pie sienas ar dekoratīvo spraudīti, gul uz grīdas. Pusstundu veltīgi izrāpējies, spraudīti meklējot, sāku just kādu dūrēju.

Ja jums ir medicīnā iesvaidīti kolēģi, kuru hobijs — ārstēt draugus un paziņas, un ja katrs no tiem ņem jūsu slimības tumsā pa gaismas stariņam, visi vīrusi laižas prom ar kosmisko ātrumu.

— Kur tev šoreiz sāp, vecīt? — Krikums man vaicāja.

— Būtu jāsauc konsilijs, — es ievaidējos. — Lai atskrien kolēģi Palags, Šuplāde un Sliders.

Pirmais istabā iedzīnās Šuplāde. Pret neirotikajām sāpēm es tikko biju ierāvis trissimt gramus meļnā balzāma un mani jau sāka mosties dziedona gars.

— Zanim četrdesmit! — Šuplāde, palūrējis uz mani ar vienu aci, iebļāvās un izmetās pa durvīm.

— Kur tas dullais aizskrēja? — Palags sasīta rokas. — Uz galvas ledu, pie pēdām karstus ķieģelus un iekšā puķu zīrnišu novārijumu!

Gulēju uz divāna ar ledus pūkli uz galvas, kamēr istabā atkal iespraucās Šuplāde un sāka dzesēt uz manas galvas šnabi.

— Pret visām dzīves likstām, — Šuplāde sacīja, — ir tikai viens efektīvs līdzeklis — parastais šnabis. Rauj iekšā, vecīt!

Kolēģim Slideram bija palaimējies zivju veikālā dabūt krabju konservus un, kamēr viņš rāva vajā kārbas vāku, lietpratēji ņemta uz manu veselību, pa reizītei ieberzējot man ar pārdesmit gramu krūšu kurvi.

Dūrējs dūra aizvien stiprāk, un es sāku vaidēt.

Krikums secināja, ka pienācis istais brīdis ārstēt mani nopietni.

Četratā kolēģi mani noģērba pliku, un līdz ar to dziedināšana gāja vajā pa istam.

— Dziedot viņš staipa kaklu kā gailis, — Palags sacīja. — Siekalas vari norīt?

— Varu... ar grūtībām...

— Kākšļa krampis vai išlāss!

— Nekā nebija, — kolēģis Plieiders iebilda, — esmu pārliecināts, ka Žanis ir sarījies tvanu... Brauc uz Sloku, ieelpo jūras zāļu ēteri un izrauj uz āķa pa mencai!

— Esmu jogu mācības piekritējs, — Šuplāde, taustīdams manu nosalušo pieri, teica. — Zanim derētu pusstundu pastāvēt uz galvas, lai izskalojas smadzeņu bunkurs.

Krikums paraustīja plecus un pavēlēja man apgriezties uz vēdera.

— Gribu redzēt Žaņa muguru, — viņš paziņoja. — Tev, vecīt, ir cērmes!

— Pret Sloku un mencām man iebildumu nebija, un es nobubināju, ka laikam tomēr būšu saelpojies tvanu.

Pēc šīm lietīškajām pārrunām istabā pēkšņi iestājās klusums, un Krikums nelabā balsi iebļāvās:

— Žani, acumirkli!

Es saspringu kā uzviļts lokš. Sekoja asa sāpe sēdvietas kreisajā puslodē. Tāda — it kā lapsene tur būtu iedzēlusī, un Krikums, pacēlis roku gaisā, izslējās istabas vidū kā Kolkas bāka.

Es pavēros augšup un priecīgi iebļāvos:

— Slava medicīnai!

Krikuma pirkstos bija mana pazudusi dekoratīvā spraudīte.

JĀNIS DIMANTS

NEPARASTA GAUME

Apavu darbnīcas «Āmurs un nagliņa» kolektīvs bija nolēmis strādāt pilnīgi pa jaunam. Bez liekiem kavējumiem un acīm redzama brāķa. Tāpēc pieņemšanas telpā rūpīgi noslaucīja putekļus un logiem pielika aizkarus. Atveda arī puslīdz ciešamas antikās mēbeles. Tā vēlējās grāmatvede, kas sevi uzskatīja par sevišķi smalku cilvēku. Meistars Pampālis negribēja atpalikt, tāpēc uz sava rēķina pasūtīja trīs plakātus ar aizkustinošiem uzrakstiem: «Dārgie apmeklētāji, esiet godīgi, klusi un pacietīgi! Neaizmirstiet, ka arī meistari ir sirdscilvēki!» Apkopēja atnesa divus kaktusus un vienu mirti, bet pats darbnīcas vadītājs Dūdulis kopīgajai lietai ziedoja mazlietotu spoguļu un gandrīz jaunu drēbju suku.

— Tātad ar rītdienu sākam, — priekšnieks paziņoja katram darbiniekam atsevišķi.

Un tad lielā diena pienāca. Tā gan bija apmākusies un lietaina, tomēr viss kolektīvs jutās možs, dzīvespriecīgs un nemaz nedomāja slēpt savu pacilāto noskaņu. Sieviešu kārtas pārstāves ieradās lieliski safrizētas, svaigi krāsotas un dūšīgi sasmaržotas. Vīrieši savukārt dižojās ar jaunām kaklasaitēm, teicami izgudrinātām biksēm, kā arī ar neiedomājami resniem cigāriem, kas maksāja vismaz rubli gabalā. Kopīgiem spēkiem izveidoto ansambli mazliet jauca vienīgi sagādnieks Baķis. Viņš par godu lielajam notikumam nebija iedzēris ne lāsi, tāpēc izskatījās drūms un saņurcīts. Darbnīcas vadītājs Dūdulis pieņēma vienīgi pareizo lēmumu un pilnīgas harmonijas labad aizsūtīja sagādnieku mājās.

Pirmā diena beidzās visumā sekmīgi. Tikai kāda večiņa negribēja samierināties ar to, ka viņas čības vēl aizvien nav salabotas. Galu galā ar neapzinīgo vecmāmuļu izrunājās pats darbnīcas vadītājs un apsollīja visu griezt par labu. Kad večiņa atnāca pēc divām dienām, radiola viņai par godu atskaņoja senus valšus un ziņģes. Kas tie bija par priekiem, kas tās bija par sajūsmas asarām!

Tāpēc turpmāk, pieņemot pasūtījumu, ikviens laipni tika iztaujāts par viņa vajasprieku. Un tā darbnīcā drīz vien parādījās klavieres, televizors un novusa galds, bet sevišķi kašķīgām klientēm augsti apmācīts meistars bez maksas lākoja nagus un frizēja matus. Čaklākajiem apmeklētājiem, kas pēc savām korpēm nāca vismaz desmito reizi, svinīgi pasniedza darbnīcas aktīvista nozīmi.

Bet tad notika nelaime. Kāds drūms tips, kam nebija sava vajasprieka un kuru nesajūsmināja nekādas nozīmītes, piepeši sīfa dūri galdā un pieprasīja nekavējoties zābakus, ko esot atnesis jau pirms trim mēnešiem. Šis bezkaunības dēļ darbnīcas vadītāju Dūduli ķēra sīkais infarkts, un viņš aizgāja ilgstošā ārstēšanās atvaļinājumā, bet pēc tam mazdūšīgi atteicās no jebkuriem radošiem meklējumiem.

Tagad darbnīcā viss ir pārmainījies līdz nepazīšanai. Meistari atkal galvenokārt labo apavus, pieņēma ar apmeklētājiem vairs nespēlē novusu un grāmatvede nerīko miklu minēšanas konkursus. Arī televizora un klavieru darbnīcā vairs nav.

Ir dzirdēts, ka šie priekšmeti aizvesti uz pulksteņu labošanas salona uzgaidāmajām telpām, jo tagad pulkstenmeistari esot nolēmuši strādāt pilnīgi pa jaunam.

E. JUMĀRS

Lūgums kā PASAKA

(LITERĀRAIS SCENĀRIJS)

Šī traģēdija, par kuru raksta scenārists, tomēr nav uzskatāma par istu traģēdiju, bet drīzāk gan par komēdiju. Ka ikviens modernā filma, arī šeit ir tuvplānī, tālplānī, kombinēti kadri un kadri bez kombinācijām. Bet, kas no tā visa galā iznāks, par to scenārists nekādu atbildību uzņemties nevar. Tagadējo laiku režisori autoru ieceres tā sagroza, ka no tām labākajā gadījumā paliek pāri tikai radziņi un nādziņi. Bet par to neviens vairs nebrīnās. Lai gan dažreiz tomēr brīnās! Brīnās, ja režisors nekā nav sagrozījis. Tāpēc, lūdzu, nebrīnieties, ja no komēdijas iznāks...

EKSPOZĪCIJA

Jautra, dzīvespriecīga mūzika. Kadrā — māte. Tipiska māte, kas sēž pie loga un gaida. Ko gaida? Skaidrs — dēlu gaida! Beidzot mātei par prieku dēls atsūta telegrammu. Išu un kodolīgu: «Gaidi, brauc!» Māte aiz sajūsmas ieslēdz «Simfoniju». Atskan liegs valsis. Katrā ziņā moderns valsis. Tāpēc nevar saprast — valsis vai krakovjaks. Māte vecā stilā dejo jauno deju. Tuvplāns. Tālplāns. Dejo skaisti, raiti, viegli, ilgi. Beidzot piekūst. Iekrit klubkrēslā. Vārgā balši iesaucas: «Brauc!»

Lidosta. Lidmašīnas visur, gan gaisā, gan uz zemes. Cilvēki formās un bez formām, jauni un veci, bērni un mazbērni, tuvplānā un tālplānā. Troksnis. Benzina dūmi. Rozes. Vējš dzenā pērnās lapas, papīru strēmeles, smilšu mākonus. Saule silda it milīgi. Viss kā lidostā.

Pūli redzama viņa. Māte. Moderns kostims. Rūpīgi sakārtota frizūra. Viņa smaida. No lainera birst ārā cilvēki. Kā no maisa. Visi steidzas. Pie mātes pienāk kāds jauneklis. Māte pagriež viņam muguru. Jauneklis ir neatlaidīgs. Viņš grib ar dāmu uzsākt sarunu.

— Jaunais cilvēk, nepiesienieties! — māte saka.
— Vai tad tu mani nepazīsti? — jauneklis brīnās.
— Jaunais cilvēk, ja jūs man vēl uzmāksities...
— Kā tu runā? Es esmu tavs dēls! Kāpēc tu tā brīnies? Es taču atsūtīju telegrammu!...

Beidzot māte ir nedaudz atjēgusies un saka:
— Tu?! Kāpēc tev tādas ūsas un bārda? Vai tikai neesi saslimis ar bārdas slimību?

— Vai prāts! Es esmu vesels kā jauns mēness! Un atpūties kā strauts pēc ziemas gulā!

Laikam tomēr būs saslimis, nodomā māte un ņem puisi pie rokas, lai vestu uz mājām. Bet dēls? Jūs redzat? Viņš atspējas un neiet!

— Nāc tak, dēlin, nu nāc, — māte saka.
— Es nevaru! Neesmu viens.
— Kas tad vēl?
— Man ir sieva. Ko tu brīnies? Sieva! Nesaproti?
— Tu teici — sieva?
— Ir gan tāda kā aptaurēta, — dēls jau sāk dusmoties.

Tikmēr arī jaunā sieva ir klāt. Nu paskatieties tuvplānā! Meitene ar zēna galvīnu, ar dzīmi un mini. Taisni mati. Plaksti krāsoti. Skropstas — frizētas.

Smaida kā visas. Pieglaudas dēlam. Dēls arī smaida. Ne jau mātei, bet sievietai. Tad viņš saka:

— Mana sieva, — un noskūpstā sievu uz vaiga, — bet šita ir mana vecene...

Māte grib kaut ko teikt. Bet dēlam garas ceremonijas nepatīk. Visiem dēliem nepatīk garas ceremonijas. Un viņš ar istu dēlišķigumu saka tā:

— Ēd, mat, koferu taloni. Pakēr tos. Mēs sameklēsim talonu.

Un dēls ar sievu aizlaidās. Kā divi balodiši. Māte

brīdī domā. Skatās uz taloniem un domā. Bet mātei dēls taču jāklausa! Tāpēc viņa kā paklausīga māte iet pēc bagāžas.

Skan bravurīga mūzika. Nirb krāsu toni. Caur cilvēku neritmisko strauji ritmiski solo māte. Priecādamas un elsdama, viņa nes daudzos koferus un saimus. Dēls stāv pie takša un smēķē cigāru.

Bet vedekla! Ak, kas par vedekli! Cik jauki viņa prot izrikt šoferi, dēlu un māti! Un pati jau sēž mašīnā. Nu tirais eņģelis! Un kā viņa smaida! Beidzot arī dēls ar pūlēm iespiežas mašīnā. Vēl mirklis, un taksmetrs aizripo pa melno asfalta lentu. Kā laureniši, kā divi miļi balodiši, kā... kā... kā... divi sārli siventīni viņi aizjož... Mātei prieks plosa krūtīs. Prieks par dēla bārdu. Prieks par jauno sievu. Būs tagad mazi bērniņi, būs... Jā, kas gan viss tagad nebūs?! Māte no tuvplāna dodas tālplānā uz autobusu...

INTRIGA

Dzīvoklis kā visi dzīvokļi. Istabas kā istabas. Virtuve. Vanna. Starp vannu un virtuvi — kambaris. Tad vēl gaitenis, kas ved uz kāpņu telpu. Visur gaišums, tīrība, kārtība. Ari kāpnēs, pa kurām augšā kāpj māte. Kāpj viegli, smaidīdama. Atpūšas un atkal kāpj. Beidzot viņa ir klāt. Zvana pie durvīm. Zvana. Zvana. Zvana. Nesazvana. Zvana atkal. Ilgi zvana. Galu galā sazvana. Durvis atveras. Viņa ieriet gaitenī. Acis ieplešas, mati ceļas stāvus. Tādas lietas katru dienu vis nedabū redzēt! Katru dienu taču dēls neprecas! Bet nu vedekla ir ienākusi dzīvoklī. Ienākusi kā pavasara vējš, kā cīruļa putenis, kā marta šķidonis, kā tumša dienvīdus nakts! Viņas jau vienmēr nāk neatvairāmi un spēji, putekļu mākonus griezdamas...

Vedekla graciozi stāv uz galda. Dēls, izmeties peldbiksītēs un bārdu izslējis, gaida sievas rīkojumus. Mirklis, un viņa ar plastisku žestu norāda uz skapi. Viens lēcieni, un dēls ir pie skapja. Seko otrs gleznās rocinās mājiens. Dēla enerģija pārvēršas darbībā, un skapis brauc. Tad ceļo bufete. Strauji tempus uzņem grāmatu plaukti. Un nu šķiet, ka visas mēbeles sākušas kāzu deju. Viss liksmo, priecājas! Un šo dzīvi apliecinošo jampadraci diriģē jaunā, skaistā, miļā vedekla! O! Kas tie par žestiem! Kas par gājieniem! Kas par māku!

Pēkšņi — bac! Viss sastingst. Nu ir jādomā. Domā dēls. Domā vedekla. Bet māte brīnās. Kāpēc brīnās? Daudzas mātes brīnās. Tāpēc arī viņa brīnās. Atskan spēcīgs mažora akords. Tuvplānā — mātes gulta. Visi skatās uz gultu. Saspringts klusums, ko pārtrauc vedeklas sauciens: «Heidā!» Dēls atpūšas un sauc vēl skaļāk: «Heidā!» Gulta iečikstas un pati sāk kustēties. Gluži kā pasakā. Māte veikli ielec gultā un kopā ar to aizšūc taisnā ceļā uz kambari. Hop! Stop! Kombinēts kadrs. Dēls dejo vienā istabā. Vedekla dejo otrā istabā. Māte dejo kambarī uz gultas. Skan brīnumjauka mūzika. Tāda, ko spēj sarakstīt tikai cilvēks ar lielisku humora izjūtu...

KULMINĀCIJA

Vienā istabā sēž dēls un dzied. Dzied par mīlu un laimi. Jauki dzied. Kā operetē. Bet otrā istabā? Kas tur notiek? Tss! Klusāk! Netraucējiet! Te guļ jauninā. Guļ tik skaisti, tik maigi, nu gluži kā eņģeliņi! Neticat? Apskatieties tuvplānā! Nu kā?

Bet virtuvē... Te atkal kombinētie kadri. Māte dejo kastroļu un pannu deju. Pa gaisu lido sipoli, kāposti, burkāni, āboli, pipari, čaji. Viss vienā lielā juku-jukumā! Uz galda pārgalvīgi virpuļo naži, dak-

šiņas, karotes. Ak, kas par skatu! Ne aprakstīt, ne izstāstīt, varbūt vienīgi filmā parādīt!

Nodārd spēcīgs pērkona grāviens. Virtuves durvis stāv dēls.

— Pamodusies! Mana Laimiņa pamodusies! Urrā! Urrā!!!

— Kāds prieks! Kāda laime! — māte grasās pagibt, bet miļais dēls viņu satver savās stiprajās rokās un sapurina, teikdams šādus vārdus:

— Klāj gultu, slauki istabu, sildi ūdeni, tīri kurpes, klāj galdu, dod ēst!

Māte smaida platu smaidu. Dēls un vedekla sēž pie galda. Ēd... Mierīgi ēd. Dzer viņu. Dod arī mātei tā mazdruscīt. Redzat, cik labs viņai dēls! Kā pasakā, nūdien!

— Vai garšo? — māte jautā, kā piedošanu lūgdama.

— Burvīgi... brīnišķīgi... pasakaini, — čiepst miļā vedekla. Kāpēc čiepst? Kas to lai zina? Čiepst, un viss.

— Bet kas tad tas? Pag, pag! Kāpēc viņa tā izvalbijusi acis? Kāpēc Laimiņa ir tik bāla? Kāpēc? Kas noticis?

— Fu! Pipari! Fu! Tomāti! Fu! Āboli! — sašutusi sauc vedekla un sprauslā tā, ka visas logu rūtis trīc.

— Patiešām, pipari! Patiešām, tomāti un āboli! — dēls, nezinādam ko iesākt, triec dūri galdā.

— Nomirt var, — jaunā sieviņa raud.

— Nu, protams, var! Un kā vēl var! Vai, vai, vai! — dēls raud viņai līdzī.

— Bet, mīlo dēlin! Es visu gatavoju kā svētkos! Kā tavās dzimšanas dienās, — māte taisnodamās čukst.

— Pie velna svētkus! Pie velna tavu gatavošanu! Man sieviņa mirst! Un, ja viņa nomirs, es viņai līdzī bedrē leķšu! — dēls izmisis lauza rokas.

Skan sēru maršs. Satumsums.

FINĀLS

Saulains rīts. Gaiša, liriska mūzika. Jaunā sieviņa guļ. Uz galvas viņai ledus komprese. Pie kājām elektriskais sildītājs. Dēls pienāk uz pirkstu galiem. Tomēr grīda iečikstas. Sirdzēja vārgi paver plakstus. Dēls viņu apskauj.

— Cik laimīgs es, ka tu vēl dzīva!

— Es nezinu, varbūt jau rīt... — sieviņa vārgi čukst.

— Kas — rīt? Vai die! Saki taču!

— Tava māte mani... Viņa mani noin...

— Uh! Viņa! Viņa! Nu pagaidi! Gan es viņai... — dēls kā odzes dzelts pielec kājās un dodas tieši uz kambari. Bet kas tas? Kur māte? Nav! Patiešām nav! Dēls ieskrien istabā, izrauj sievu no gultas, griežas virpulī... Viens vienīgs krāsu virpulis! Krāsu virpulis ietinas miglainā dūmakā. No dūmakas izlaužas saules stari Un paveras neaprakstāmi skaists dabas skats. Bet kas tad tas? Pa pļavu gar upes līci nāk māte. Viņa šķiet daudz jaunāka, slaida un valdzinoša. Bet kāpēc viņa nav viena? Paskatīsimies tuvāk! Oho! Māte iet zem rokas ar kādu vīrietī! Vīrietis — tā nekas, diezgan izskatīgs. Un viņš uzsāk dziesmu:

«Miļā, vai vēl atceries
Senās jaunib's dienas,
Kad mēs abi zīmējām
Velniņus uz sienas?»

Scenāriju izveidojis M. PUSCEPURE

BEZ VĀRDIEM.

T. SERGIJENKO

BEZ VĀRDIEM.

E. MUKANOV

KĀ KĻŪT BAGĀTAM

Cilvēks var apēst vecu desu, un viņam būs slikti. Cilvēka mēbeles var sagrauzt ķirmiti, un atkal viņam labi nebūs. Taču ir laudis, kas smejas pat tad, kad pakļūst zem autohusa. Šiem ļaudīm kabatā ir apdrošināšanas polise...

Manam radniekam Selestīnam Ogres pusē, Dārziņos, piederēja neliela vasaras mājiņa.

— Atbrauc kaut reizī ciemos! — viņš bieži aicināja. — Tu redzēsi, kā dzīvo vīrs, kas nedomā par šodienu vien.

Es aizbraucu pie Selestīna un ieraudzīju, kā vajag dzīvot. Vasaras mājiņā bija savākts it viss, kas godam nokalpojīs savu laiku. Tur atradās veca izlodzījies gulta. To sedza kožu saēsta sega. Pret sienām balstījās čikstoši krēsli, ko diez kāpēc sauc par Vīnes krēsliem. Uz galdi stāvēja televizors, kas nedarbojās, bet galds virtuozī balansēja uz trim kājām.

Visā visumā tas bija ļoti divains veids, kā vajag dzīvot.

— Nebrīnies! — Selestīns teica. — Es zinu, ko tu šeit cerēji ieraudzīt. Pacieties, un ieraudzīsi. Tikai jānogaida, kad mājiņu apzags.

Es nesapratu, kāpēc jāgaida zagļi. Man šķita, ka visus šos krāmus uz izgāztuvi var aizvest arī pats īpašnieks. Selestīns tā nedomāja.

— Ja aizvedīšu šīs mantas uz izgāztuvi, — viņš skaidroja, — es nesaņemšu nenieka. Turpretī, ja mantas nozags, apdrošināšanas inspekcija izmaksās man piecus tūkstošus un tad es varēšu nopirkt modernas mēbeles.

Man šķita — viņš joko. Taču Selestīns nejokoja.

— Ek tu, naivuli! — viņš līdzjūtīgi sacīja. — Šo panēmienu man atklāja labs paziņa, un viņš ir gudrs cilvēks.

No Selestīna vārdiem izrietēja, ka ikviens pateicoties zagļiem un apdrošināšanas inspekcijām var kļūt stāvus bagāts. Jūs ejat uz attiecīgā rajona inspekciju un sakat:

— Es vēlos apdrošināt savu dārza mājiņā atstāto mantu pret ugunsgrēku, plūdiem, zagļiem un citām stihiskām nelaimēm. Par apājiem pieciem tūkstošiem.

— Laipni lūdzam! — inspekcijā atbild un izsniedz jums apdrošināšanas polisi par nosaukto summu.

Protams, mantu par pieciem tūkstošiem vispārpieņemtā izpratnē jūsu vasaras mājiņā nav un nekad nav bijis. Jūs tur glabājat vecas, bet mīlas atmiņas. Lūk, šis krekls jums bija mugurā, kad pirms divdesmit gadiem atzīnāties mīlestībā. Tāpēc jūs uzskatāt, ka vecais krekls ir vērtīgāks par desmit jauniem — otra tāda pasaulē taču nav! Tāpat kā pasaulē nav otras tādas vatētas segas, ar ko pirms trim gadiem Jāņu naktī jūs pagalmā dzēsāt ugunsgrēku. Katrs caurums šai segā ir vēsture!

Un, apdrošinājis savas atmiņas, jūs sākat gaidīt, kad zagļi apciemots mājiņu.

Selestīna visgudrais paziņa tā arī darija. Pirmajā gadā viņam neveicās. Mājiņu neapzaga. Taču paziņa nenokāra degunu un apdrošināja mantu vēlreiz. Nezināmi ļaundari, droši vien apžēlojušies par viņu, vecgada vakarā no mājiņas aizstiepa televizoru bez kinoskopa, žaketi bez pogām un ausaini ar norautām ausīm. Kad paziņa jau gribēja steigties uz apdrošināšanas inspekciju, lai saņemtu piecus tūkstošus, pie vārtiņiem piebrauca milicijas mašīna.

— Varat saņemt savas mantas! — miliči laipni teica.

— Es nebušu es, ja nesaņemšu to, kas man pienākas! — paziņa klusībā zvērēja, apdrošinādams mantas trešoreiz.

— Viņš savu panāca, — Selestīns stāstīja. — Pirms dažām dienām zagļi bija ielauzušies dārza mājiņā. Vari iedomāties, cik viņš bija laimīgs, kad konstatēja, ka nozagts vecs uzvalks, ar krāsu notašķīts mētelis un sešas burkas zemeņu ievārījuma! Uzzinājis, ka miliči vainīgo nemeklēs, jo noziegums esot par sīku, paziņa aiz priekiem leca vai gaisā...

— Un tagad viņš saņems piecus tūkstošus? — es neticēju.

— Bez šaubām! — Selestīns apliecināja. — Viņš jau iegādājies milzīgu maku un šodien ies pakaļ naudai. Dzīvot ir jāprot!

Paraustījis plecus, es aizbraucu uz Rīgu.

Nākamajā rītā pie durvīm atskanēja izmisīgs zvans.

— Pagalam! — Selestīns knapi izdvesa, un viņam drebēja rokas.

— Kas — pagalam?

— Mans paziņa! — Selestīns sauca. — Izrādās, apdrošināšanas inspekcija maksā nevis piecus tūkstošus, bet tikai tik, cik vērtā nozagtā manta... Nē, šogad es savu mantu vairs neapdrošināšu! Ja nav piecu tūkstošu, lai nav nemaz.

... Aizvakar Selestīna vasaras mājiņa nodega līdz pat pamatiem. Kopā ar neapdrošināto mantu. Cilvēkam, kas bija cerējis kļūt stāvus bagāts, tas bija smags trieciens.

Diemžēl ne visi mācās no triecieniem. Man ir zināmi dārza mājiņu īpašnieki, kas apdrošina savas atmiņas, cerēdami galvenokārt uz brīnumu.

Bet brīnumi pasaulē nenotiek.

A. BRĀLĪTIS

Kas dārzā, kas dārzā?...

Uzmanību, bērni! Paskatieties, kādas skaistas rotaļlietas mēs esam saņēmuši! Tūlīt visi kopā tās apskatīsim. Redzat, šīs skaistās mašīnas... Ai!... Nekas, jūsu tētiņi ir meistari, ātri vien salabos. Re, kāda maza stūrīte ir šai mašīnai. Nolūza... Nekas, tā labāk izskatās un, galvenais, — vairs nelūzīs. Tai ritenītis nokritis? Neko darīt, noņemsim arī pārējos, varēsim ar to smilšu kastē spēlēties... Uzmanīgi, bērni, tikai uzmanīgi, mašīna nav plīša lēcītis, mašīnu nedrīkst spaidīt! Es piesēju aukliņas, ņemiet un pabraukājiet no viena kakla uz otru. Ko, klucīšus? Labāk nē! Nu labi, vienu ielieciet, vairāk gan nē! Kāpēc tu ieliki to smago kluci? Vajadzēja vieglāku pameklēt. Nekas, laukā arī bez kravas kastes varēsim rotaļāties... Ai, ai, tas nav izturams! Nevelciet mašīnas pa grīdu, briesmīgi čīkst un grab... Zināt, ko? Uzcelsim no klucīšiem garāžu un novietosim tur visas mašīnas, bet paši iesim rotaļāties ārā. Pagaidiet, vēl tikai šo skaisto ceļamkrānu — tas ir pilnīgā kārtībā — noliksīm plauktā aiz stikla. Lūk, tā! Tagad ņemiet klucīšus un ejam uz smilšu kastī. Kuš, nerunājiet visi reizē! Jūs gribat rotaļāties ar mantiņām?! Nevar, bērni, nevar. Pacietieties! Nākošajā reizē mēs noteikti saņemsim tādas rotaļlietas, ar kurām varēs arī rotaļāties. Bet pagaidām jāiztiek ar klucīšiem. Ejam!

Ā. RIJA

— KAS JŪS, LŪDZU, TRAUCĒ STRĀDĀT!

G. VĪNDEDZIS

Pilsonim Dzindzilevičam uzspļāva kamielis. Dzindzilevičs devās pie kamiela uzrauga.

— Ar kādām tiesībām jūsu kamielis man uzspļāva? — viņš bargi vaicāja.

— Piedodiet! — uzraugs teica. — Mūsu Teodors tā vairs nedarīs.

— Protams, ka ne... — Dzindzilevičs piekrita. — Viņš savu jau ir padarījis. Un rīt visa pilsēta runās, ka man uzspļāvis kamielis.

Uzraugs paraustīja plecus.

— Neņemiet galvā! Tāda jau lopam tā daba...

Dzindzilevičs rūgti pasmīnēja.

— Zinām mēs to dabu! Pie aploka stāvēja arī citi, bet jūsu Teodors viņiem pat uzmanību nepievērsa! Kāpēc viņš uzspļāva tieši man?

— Mīļais cilvēk! — uzraugs sāka nervozēt. — Kamielis cilvēkus taču nešķiro! Nesen viņš uzspļāva kādas rūpnīcas galvenajam inženierim.

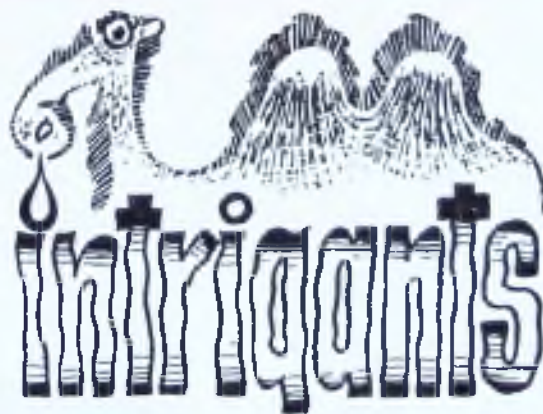
— Un kur šis galvenais inženieris ir tagad? — Dzindzilevičs indīgi vaicāja.

Uzraugs saminstinājās.

— Jūs tikai neiedomājieties kaut ko tādu... — viņš sacīja. — Tā ir vienkārši sagadīšanās... To inženieri... Viņu atbrīvoja no darba...

Pilsonis Dzindzilevičs noskuma.

— Bet jūs sakāt — daba, daba... Intrigas tās ir un vairāk nekā! Tagad kolēģi sacīs: Dzindzilevičam var uzspļaut pat lops, vai tad mēs būtu sliktāki? Un priekšnieks droši vien nodomās: kāpēc gan Dzindzilevičam neizteikt stingro rājienu?

— Jūsu priekšnieks varbūt arī domās! — uzraugs iesaucās. — Bet Teodors nedomā! Ja kamieli domātu, viņi šeit nestāvētu.

— Un ja nu viņam te patīk? — Dzindzilevičs prātoja. — Pašam savs aploks, savs uzraugs. Stāvi, splaudies un neviens tev neko nevar padarīt. Starp citu, kur jūsu kamielis bija vakar starp vieniem un diviem?

— Laikam jau tepat, aplokā...

— Bet konkrētāk! — Dzindzilevičs uzstāja.

— Nezinu. No vieniem līdz diviem man ir pusdienlaiks.

Dzindzilevičs saprotoši pamāja.

— Tieši pusdienas laikā uz sienas pie mana dzīvokļa durvīm kāds bija uzrakstījis: «Mulķadesa!» Pastnieks atteicās man izmaksāt nau-

das pārvedumu. Mulķadesam tas neesot adresēts.

— Vai tiešām jūs domājat, ka to ir rakstījis mūsu kamielis? — uzraugs nobijās.

— Ja viņš varēja man uzspļaut, — Dzindzilevičs sacīja, — kālab viņš nevarētu arī kaut ko uzrakstīt?

— Mīlo, labo pilsoni! — uzraugs ievaidējās. — Kā mūsu kamielis varēja nokļūt jūsu kāpņu telpā?

— Ar tramvaju! — Dzindzilevičs teica.

— Viena pietura pie zoologiskā dārza, otra — pie mūsu mājas.

— Bet kamieliem nav naudas!

— Tas nekas. Kamielis var braukt arī par zaķi, — Dzindzilevičs palika pie sava. — Cilvēki taču brauc!

— Bet kamielus tramvajā netaiž!

— Daudz ko tramvajā netaiž!

— Kaut kas traks! — uzraugs šausminājās.

— Kā viņš varēja tikt augšā pa kāpnēm?

— Ar liftu, — Dzindzilevičs paskaidroja.

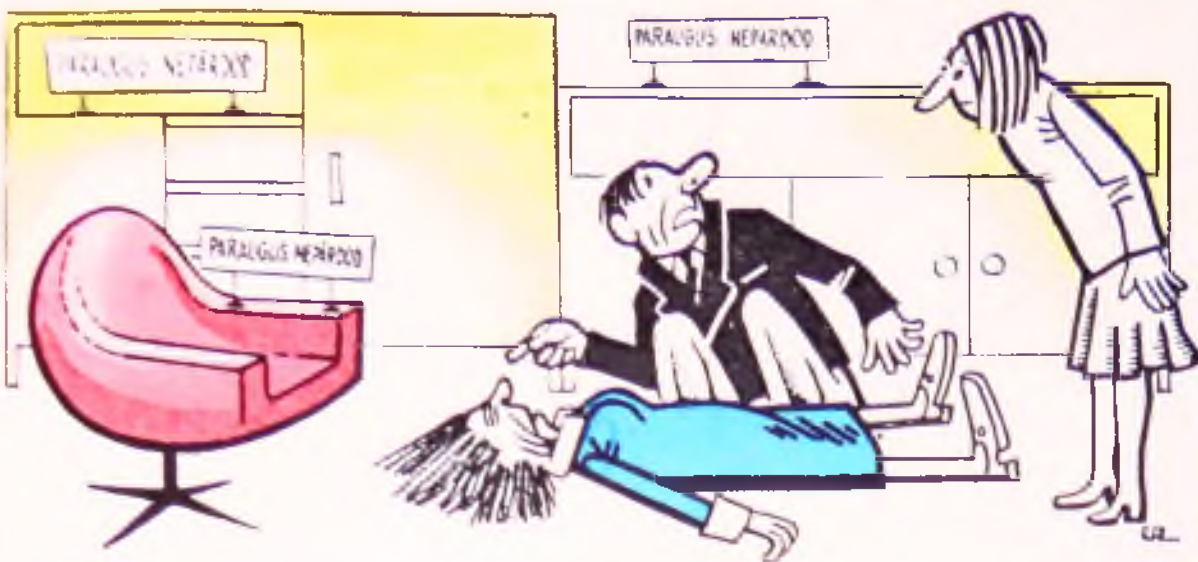
— Kas tur sevišķs? Nospied pogu un brauc augšā.

— Nē, jūs jokojat! — uzraugs iesaucās.

— Kas tie par jokiem... — Dzindzilevičs nopūtās.

Uzraugs neko neatbildēja. Brīdi pastāvējis, Dzindzilevičs pagriezās un smagiem soļiem devās prom. Kad viņš gāja gar aploku, kamielis truli pablisināja acis, brīdi kaut ko zelēja un tad vēlreiz uzspļāva pilsonim Dzindzilevičam.

ZANIS EZITIS

— ES TIKAI PĀRDEVEJAI PAJAUTĀJU, KUR PALIKUSI IEPRIEKŠĒJIE NEPĀRDODAMIE PARAUGI!

E. RUSMANIS

PAMĀCĪBAS PAVĀRAM

Ja tev saskābst putra, tas
vāļ nenozīmē, ka esi apguvis
kurzemnieku virtuves noslēp-
umus.

Nesmel taukus no virsas,
iekams zupu nav nogaršojis
šēpavārs.

Nedīžoties ar auksto galdu,
ja tajā ir tikai atdzisusi zupa
un kotletes.

Atceries, ka dažī svešvārdi
jālegaumē kaut vai tāpēc, lai
ar tiem dažādotu ēdienu karti.

Ja ēdļens ir pārsālīts, par
piparlem nav ko raizēties. Tos
uzbērs klienti.

J. JUZEFS

STARP CITU

Cilvēkam nekad nav labi.
Jaunībā sūdzas, ka no viņa
gaida pārāk daudz, turpretim
vecumā — ka no viņa nekā
vairs negaida...

Liesmainu jūtu frūkums uz
skatuves nespēj lepricināt
paļ teātra ugunsdzēsājus.

Vēsture ir barga eksami-
nācija, taču, dažiem par
laimi, atzīmes liek ar lielu
nokavēšanos.

Arī mākslā gadās zvaig-
znes, ko nevar saskatīt bez
optiskiem instrumentiem.

Pakļaut dabu nav viegli.
Taču cilvēkiem par mierinā-
jumu jāteic, ka arī dabai šis
process sagādā krietnas grū-
tības.

Recenzents rakstīja: «Aktie-
ris M. ir pārteicinoši pierādījis,
ka neveiksmes apmēri nav at-
karīgi no lomas lieluma.»

M. ARĀJS

CITĀTI

«Dodiet man atbalsta pun-
ktu un es apgriezīšu zemes-
lodīti»

(Arhimēds 300. gadā
pr. mūsu ēras, Sīrakūzā)

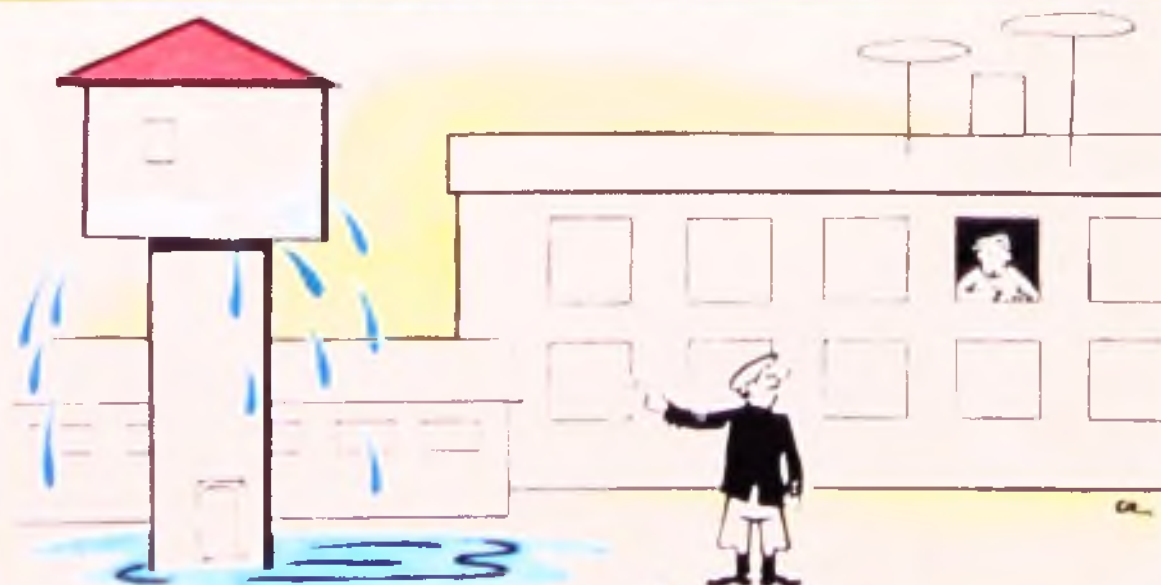
«Dodiet man jumta skārdu
un es jums dabūšu «Zīguļu»
rīepas!»

(Janka m. ēras 1974. g.
Kamernā)
Norakstījis K. BEROS

— KO VĒL MUŽAM PAR TO NAUDU — MAN TĀ NE PRĀTĀ NEKĀ!

I. SEGOJENKO

«Lai tikreiz laimā gaida, kad izteces viss ožemsi!
Un, kad gaida, kad izteces garantuās laiki!»

E. RUSMANIS

BULGĀRU SATIRAS
UN HUMORA IZDEVUMS

— CIK DAUDZ DARBA, CIK PŪLU...
— LAI UZRAKSTĪTU ŠO ROMĀNU!
— NĒ, LAI ATRASTU IZDEVNIECĪBU, KAS TO
IESPIESTU!

V. ANDREEVS

BEZ VĀRDIEM.
A. KULEVS

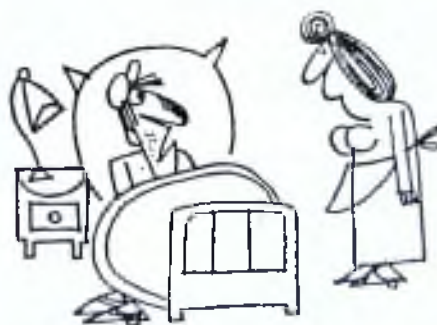

— NU LABI, JŌS MANI UNIVERSITĀTĒ IEDA-
BOJĀT. BET KAS TAGAD IES KĀRTOT EKSĀME-
NUS!

T. PINDAREVS

BEZ VĀRDIEM.
S. HRISTOV

— SIEV, VAI TAD ES NEESMU AT-
SKURBTUVĒ!

G. CAVDAROV

BEZ VĀRDIEM.
G. CAVDAROV

— KOLOSĀLI APDĀVINĀTA: DIVPADSMIT VALODĀS DZIED UN VĒL VIENĀ
RUŅĀ!...

P. YOMOV

DIOGENS: — RAU, KUR BIJA CILVĒKSI...

S. MITREV

KĀP VĪZ AVTOBUSU!

Saņēmis otrās klases autovadītāja apliecību, šoferis Ludis Mazgabaritiņš vakaru pavadīja draugu pulkā un tagad, atgriezies mājās, joprojām domāja par to, ko bija dzirdējis no kolēģiem pie galda.

— Nē, nē, ar to atkritumu kastī es vairs nebraukšu! — Ludis, nemierīgi valstīdamies pa gultu, murmināja. — Otrās klases šoferim pieklājas tirāks darbs...

— Kāp uz autobusa! — pēkšņi iedūdojās meiča, kas bija tērpusies autobusa kasieres formā.

— Netici viņai, viņa tev tikai rādās pa sapņiem... — Ludis brīdināja allaž modrā iekšējā balss.

— Kušl! Nemaisies! — Ludis to aprāja un, perversies jaukajai būnei, vaicāja:

— Kāpēc tieši uz autobusa?

Kasiere viņam veltīja apburošu smaidu.

— Autobusu šoferim ir dažādas priekšrocības...

— Es gribētu zināt, kādus labumus tu man vari piesolīt?

Daiļā padomdevēja viņam veltīja vēl vienu apburošu smaidu.

— Maigumu, cieņu un ietuību...

— Panāc tuvāk! — Ludis sajūsmā iesaucās.

— Gribu tevi nobučot!

— Nē, nē, tos labumus tu saņemsi no savas priekšniecības, — viešņa precizēja.

— No priekšniecības? — Mazgabaritiņš nesa-prata.

— Jā. No autosaimniecības administrācijas. Pieņemsim, ka tu esi sēdējis pie dziru galda līdz rītam un tieši no turienes ieradies darbā. Tu domā, tev kāds dzīrs projām, izteiks rājienu vai kā citādi sodīs? Nekā tomēr dzīrā! Dispečers tevi saudzīgi atbalstīs un palīdzēs ierapties vadītāja sedeklī.

— To būtu vērts redzēt, tas nu gan būtu joks! — Ludis iesmējās.

— Vai arī, sacīsim, tavs autobuss kādu dienu nebūs tehniskā kārtībā. Vai tāpēc garāžas priekšnieks nelaidīs to uz līnijas? Nekā nebija! «Se ceļazīme ar visiem parakstiem,» viņš teiks. «Puce vajā un algas dienā neaizmirsti atnākt pie kases!» Un to viņš teiks tāpēc, ka autobusu dīkstāvē sīt pa kabatu.

— Hm... — Ludis domīgi ierūcās, bet glītā meiča neļāva viņam atpauzēt.

— Tālāk! Pieņemsim, tu esi autobusu pārslogojis. Cetrdesmit divu pasažieru vietā uzņēmis, teiksim, deviņdesmit četrus. Vai tu domā, kāds tev par to ras? Gluži otrādi! «Malacis!» tev uzslavēs. «Tu palielini uzņēmuma peļņu, turklāt esi ietuīgs pret pasažieriem, jo nepamet viņus lielceļa malā...»

— Neņem jaunā, bet tas viss izklausās diezgan neticami, — Luda balsi ieskanējās aizdomās.

— Kāpēc neticami? — padomdevēja gražīgi paraustīja plecus. — Lūdzu, es minēju faktus. Autobusu pārslogošana ne vienreiz vien ir notikusi Kuldīgas rajonā, kur darbojas septītais autotransporta uzņēmums. Bet šī uzņēmuma priekšnieks biedrs Beikerts uz to allaž ir skatījies caur pirkstiem.

— Pag, pag! — Ludis pārtrauca glīto meiču. — Vai tu vispār apjēdz, kas var notikt, ja pārslogots autobuss cieš avāriju?

— Nepārtrauc, kad dāma runā! — jaukā būtne iesaucās. — Autobusi ar tehniskiem defektiem 1973. gadā brauca pa daudziem ceļiem. Ņemsim kaut vai Daugavpils autobusu parku. Tā mašīnas bieži devās reisos bez amortizatoriem un ar izdilušām šenkeļu bultām. Bet parka direktors biedrs Satrevičs nevienam par to galvu nemazgāja... Ogres trīsdesmit septītais autotransporta uzņēmuma autobusi izbrauca uz līnijas praktiski bez stūres pastiprinātajiem un rokas bremzēm. Bet uzņēmuma vadītājs biedrs Korņevs gadāja, lai arī par to ražotājam galva nesāp. Saki nu, vai šie biedri nav sirdslielāki un vai tādu biedru vadībā darbs neiziet daudz labāk par izpriecāt!

— Nu, zini, no tādām izpriecām es labāk turēšos tālāk! Tās var beigties ļoti bēdīgi!

Meiča kasieres formas lērpā sadusmojās.

— Tu, atvaino, esi tiešā! Un piedevām dumjš! Vai tad labāk nikt garāžā? Priekšnieki jau tādēļ arī piemiedz acis, lai labāk pildītu plānu un lai šoferi varētu nopelnīt! Starp citu, tieši tāpēc Rēzeknes autotransporta apvienības direktors biedrs Barabanovs neceļ traci, kad viņa pārzinā esošie autobusi dodas ceļā ar nodilušām riepiem, bez protektoriem...

— Kolosāli! — Ludis Mazgabaritiņš iesaucās. — Tāda gadība par šoferiem ir tiešām aizkustinoša. Tikai, redzi, nelaime vienai autobusam ar novalkātām tūpelem viegli var aizslūkt uz ellī. Sovakar dzirdēju par šīs autosaimniecības mašīnu, kas bija kursējusi pa līniju Rēzekne — Rīga. Tā ar visiem pasažieriem iegūzusies grava un velusies lejā taisni uz Daugavu...

— Vēlās gan, bet neievēlās! Pēdējā brīdī aizķēras aiz kāda bērziņa, un viss beidzas laimīgi, — meiča samtainā altā iebilda.

— Un tomēr braucēji bija par mazu no nāves! Pat logu sitanie āmuri neesot atradušies paredzētajās vietās. Autobusa šoferis, tavai zināšanai, tik tikko nedabūja doties uz atpūtas namu, kam drošības labā logos ielikta restes.

— Muļķības! — viešņa aizvainoti iebilda. — Es taču tev teicu, ka autobusu šoferim ir brīnišķīgi priekšnieki! Viņi šoferi izpestījuši un arī sev nav ļāvuši nodarīt pari. Rēzeknes autotransporta apvienības galvenā inženiera vietas izpildītājam Joniksonam, piemēram, noņēma prēmiju tikai par vienu mēnesi. Apvienības direktora vietniekam Suhorukovam izteica brīdinājumu, noņemot prēmiju par pusmēnesi. Bet autotransporta apvienības direktors dabūja no ministrijas šādu pavēli: «Pievērst b. Barabanova uzmanību tam, ka apvienības filiālē netiek kontrolēts autobusu tehniskais stāvoklis.» Saki nu, vai nav zelta cilvēki?

Ludis Mazgabaritiņš klusēja.

— Bet visjaukākie darba apstākļi, to liec aiz augs, — padomdevēja turpināja, — ir Jelgavas autobusu parka Dobeles filiālē. Uz turieni tev iesauki doties bez kavešanās. Ja agrāk cīnījās: «Jauki dzīvot Vecaucē, tur pat velns mūs ne-traucē», tad tagad autobusu šoferi skandina: «Tavu jauku robeļi, laižam prom uz Dobeli!» Lai ko stūres vīri sabrūvētu, te viņus uz rokām nēsā! Ja autobusu parka priekšniekam Solovjovam kāds mēģina iestāstīt kaut ko peļamu par viņa kadriem, šis biedrs izliekas kurls un mēms. Hi, hi, hi... Brauksim abi uz Jelgavu vai Dobeli! Tur tiešām iet lustīgi!

— Lustīgi gan... Esmu dzirdējis... Nepaiet ne mēnesis, pat ne nedēļa, kad tur nav notikusi kāda avārija. Nupat atkal viens mikroautobuss uz Rīgas—Jelgavas šosejas ietriecies traktorā piekabē. Lustīgajam braucējam nu būs no daudzām lustēm jāatsakās... Vakar pat man viens draugs stāstīja: «1972. gadā ar Autotransporta un šoseju ministrijas autobusi notika piecdesmit trīs satiksmes negadījumi, kuros cieta sešdesmit deviņi cilvēki, bet 1973. gadā negadījumu skaits pieauga līdz septiņdesmit trim, bet cietušo skaits — līdz simt vienpadsmit!» Lūk, kādi rezultāti ir tavu labo priekšnieku saimniekošanai... Tāpēc, pelīt, — Ludis paaugstināja balsi, — tu man klisteri acīs nemāle un ar pliku roku neker!

Līdzko viņš bija pateicis šos ne visai laipnos vārdus, atskanēja spalga džinkstoņa. Ludis pielāca gultā sēdus. Zvanīja modinātājpulkstenis. Daiļā kārdinātāja bija pazudusi...

— Tu esi pamodies, — otrās klases šoferim ziņoja allaž modrā iekšējā balss.

— Velns parāvis! — Ludis šķendējās. — Kāpt uz autobusa jau varētu. Tikai ne tādās saimniecībās un ne tādu priekšnieku paspārnē!

K. VEKŠTIS

JOKA PEC

Paklausot šīs joku grāmatas, tu vari izjust, kādā veidā joki ir radušies un kādā veidā tie ir izplatīti.

Grāmatā ir iekļauti joki, kas ir radušies un izplatīti šobrīd, bet arī joki, kas ir radušies un izplatīti agrāk.

Grāmatā ir iekļauti joki, kas ir radušies un izplatīti šobrīd, bet arī joki, kas ir radušies un izplatīti agrāk.

Šis joks ir radušies un izplatīts šobrīd, bet arī joks, kas ir radušies un izplatīts agrāk.

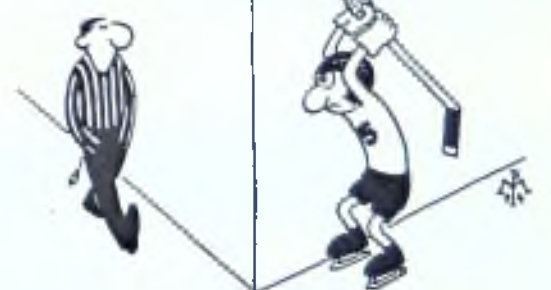

Šis joks ir radušies un izplatīts šobrīd, bet arī joks, kas ir radušies un izplatīts agrāk.

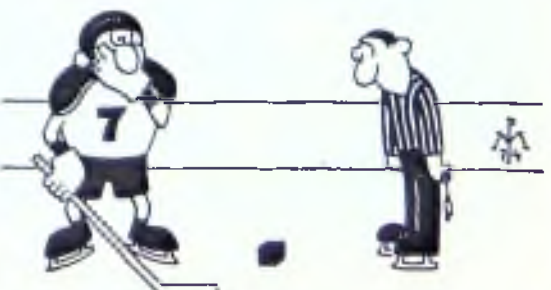
Šis joks ir radušies un izplatīts šobrīd, bet arī joks, kas ir radušies un izplatīts agrāk.

Šis joks ir radušies un izplatīts šobrīd, bet arī joks, kas ir radušies un izplatīts agrāk.

M. GALS

BEZ VĀRDIEM.

BEZ VĀRDIEM.

M. GALS

Dīvainu notikumu hronika

PANĀKUMU ĶĪLA

Nesen notikušās fizkolektīvu sacensības beidzās ar īstu sensāciju: šķēršļu joslu visātrāk pārvarēja Bunču ciema tantiņu komandā!

Uz jautājumu, kā viņām tas izdevās, uzvarētājas kautrīgi atzinās:

— Par to mums jāpateicas vienīgi Salaspils patērētāju biedrības vadītājiem, kas aizkustinoši gādāja, lai Bunču veikalā allaž būtu tukšās taras kalni. Un, tā kā pār šiem kalniem mums bija jārāpjas katru dienu, esam lieliski trenētas. Bet trenētiem cilvēkiem pārvarēt šķēršļu joslu, kā zināms, ir tīrais nieks!

MODERNA MĀJA

Kad pirms dažiem gadiem Mazsalacā ierīkoja automātisko telefona centrāli, Valmieras rajona sakaru mezgla darbinieki sāka meklēt jaunus abonētus.

— Lūdzu, pilsoņi, nekautrējieties! Ja jums vajadzīgs telefons, iesniedziet tikai pieteikumus, un mēs uzstādīsim aparātu visnecilākajā mājēl!

Kā viena no pirmajām uz šo sirsnīgo aicinājumu atsaucās pilsoņe Betoka, kas dzīvo Komjaunatnes bulvārī 7—22. Taču viņas pieteikumu sakaru darbinieki noraidīja.

— Telefonu ievilkt nevaram! — negaidīti skanēja atbilde. — Jūs taču dzīvojat nevis vecā, bet gan jaunā, modernā mājā. Un celtnieki tajā aizmirsuši ievilkt telefona kabeli.

LABS PADOMS

Fabrika «Rekords» ražo dažnedažādus apavus. Arī 934. modeļa sieviešu zābaciņus.

Šos zābaciņus sievietes labprāt pērķ, jo tie ir samērā lēti un glīti. Taču, tikko tos ziemā uzvelk kājās, — blaukši — un zābaciņu īpašniece krīt pie zemes. Pārāk gluda un slidena ir brīnišķīgo apavu kaprona zole!

Kā mums kļuvis zināms, zābaciņu valkātājas no tādām nepatīkšanām turpmāk varēs izvairīties. Viens no «Rekorda» darbiniekiem izteicis priekšlikumu. Tas gan adresēts nevis ražotājiem, bet patērētājiem:

— Palūdziet kādas apavu remonta darbnīcas meistarus, lai viņi uz slidenās kaprona zoles profilaktiski uzlīmē otru — rievainu zoli!

Paldies vismaz par labo padomu!

VAI TAS TIESĀM IR DABISKI!

Kengaragā, Orlova ielas galā blakus restorānam «Ruse», atrodas frizētava. Šo iestādi sevišķi iecienījušas sievietes. Viņas to apmeklē katru dienu. Un katru dienu starp frizētavas meistarēm un klientēm notiek apmēram šāds dialogs:

— Vai ilgvilņus var ielikt?
— Dabiski.
— Kādus, lūdzu?
— Ķīmiskos, dabiski.
— Bet parastos nevar?
— Nevar, dabiski.
— Kāpēc, lūdzu?
— Mums, dabiski, nav vajadzīgā sastāva.

— Vēl arvien?
— Dabiski. Kāpēc mums to meklēt, ja ķīmiskie ilgvilņi maksā piecus rubļus, bet parastie ... uz pusi lētāk?

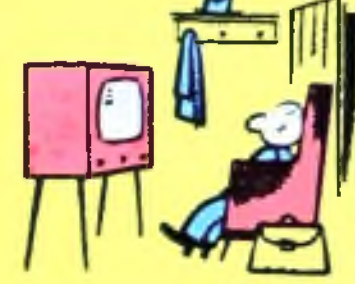
J. JODS

NEDEĻA.

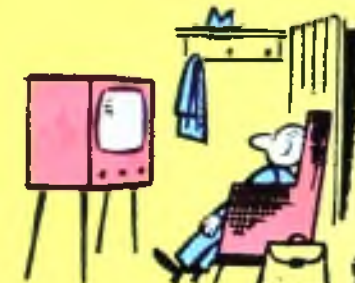
PIRMDIENA

OTRDIENA

TRESDIENA

u. t. t.

I. MELGAILIS

— KĀDS VELNS APSĒDIS MŪSU MĀKSLINIECISKO VADĪTĀJUI!
— LAIKAM TAS, KURS PAR NAUDU DANCO!

U. MEZAVILKS

Latvian Nr. 5

V. CĒREMUHINS

(«Strēle», Solija)

Uztraukums ikebanas dēļ

Pazīna, ko satiku uz ielas, satricēta mani ar jautājumu:

— Vai kultūras kongresa pārskata referātu izlasīji?

Protams, ka biju to lasījis. Taču iedomājos, ka viņš grib izspiest no manis komentārus kādā kuteļīgā jautājumā. Tapēc sacīju:

— Taisos lasīt. Kas par lietu?

— Tas ir kā, kas par lietu? — mans pazina uztraucās — Referātā nekas nav teikts par ikebanu. Es no drošiem avotiem uzzināju, ka būs vesela nodaļa, un nu nav nekā! Ne vārda!...

— Bet kāpēc par to jārūpā? — es savas atpalcības dēļ iesaucos.

— Ak tā! — pazina sadusmojās. — Tu arī esi pret ikebanu! Ja jau tu esi pret, ko tad es varu gaidīt no citiem? Vēl ilgi kultūras jomā mēs būsim atpalikuši nacija, vēl ilgi jau pa gabalu varēs redzēt, ka esam provinciāli. Bet paraugies uz japāņiem! Visā pasaulē zināms, ka viņi ir tehniska nacija, taču arī ikebanai pievērš lielu uzmanību...

Te es mazliet pārsteidzos.

— Atzišos, — teicu, — vārdu «ikebana» esmu dzirdējis, tikai man tas ir tukša skaņa...

— Ak tā! — pazina grūtsirdīgi teica — Ja jau tu nezini, ko tad es varu gaidīt no citiem! Vēl ilgi mēs vilksimies pasaules provinciālisma astē. Ikebana, — pazina turpināja, — ir sena māksla. Māksla sākotnēji ziedus. Pakert uz pirma stura hiacintu pušķi un to, avīžlapā ietītu, pasniegt savai iemīļotajai tramvaja konduktorei nav nekas. Galvenais ir gūt no ziediem estētisku baudu. Ikebana māca sākotnēji ziedus tā, lai, uz tiem raugoties, mēs pārdzīvotu to pašu, ko pārdzīvojam, lasot Ovidija dzeju, skatoties Van Goga gleznas, klausoties Stravinska mūziku. Japānā katrs skūķis beidz divgadīgu ikebanas mākslas kursu...

Sāku gudrot, kā izkļūt no mulķīgā stāvokļa, kurā tik neapdomīgi biju iekļuvis.

— Kā redzu, tu esi ļoti pamatīgi iepazinies ar šo seno mākslu. Un, var teikt, būsi tas izplatīšanas celmlauzis pie mums...

— Tā jau ir, tikai neviens mani nepazīst, — pazina kautrīgi nodūra acis. — Es speciāli ikebanas dēļ divus gadus mācījos japāņu valodu. Jau esmu aiznesis uz izdevniecību populāru grāmatīnu par ikebanu. Uzrakstīju arī vienu pamatīgu darbu. Zinātnisku. To iesniedzu, lai man piešķir zinātnisku grādu. Taču aizstāvēšanu novilcina. Nevarot sameklēt oponentus.

— Tu velti, uztraucies, — es teicu. — Grāmatu izdos, tu atradīsi savus lasītājus un viņu vidū sekotājus un istus ikebanas mīļotājus. Tā vien skaties, ka tevi neieņē par firmas «Bulgarcvet» goda ģenerāldirektoru...

— Protams, grāmatu izdos, — pazina sacīja, — tāpēc, ka būs spiesti izdot. Bet gluži cita lieta būtu, ja referātā varētu izlasīt kaut rindiņu par ikebanu. Tad gan honorārs varētu dubultoties, gan arī mani, skaties, kā vienīgo lietpratēju varētu aizsūtīt uz pieciem gadiem uz Japānu papildināt zināšanas. Bet, kad referātā nekā nav, tad, lūdzu, staiga pa ielām, it kā nezinātu, kur laiku ņemt, un izskaidro tādām kā tu, ka ikebana ir vajadzīga māksla...

Un mans pazina neatvairāmi iekļuva pilsētas drūzmā un troksnī. Pārnācis mājās, parliecinājos, ka referātā nav neviena vārda arī par ekslibrisiem. Mani pārņēma panika. Pārskata referātā nav neviena vārda par ekslibrisiem, bet es par tiem uzrakstīju pētījumu trijos sējumos un par šo darbu ceru saņemt zinātnisku grādu.

NO LAULĀTO SARUNĀM

— Apsveicu tevi, dārgā! — iesaucās vīrs, kad sieva pēc ceturtdaļstundu ilgas telefona sarunas bija nolikusi klausuli. — Tā mūsu kopdzīves laikā bija tava īsākā saruna ar draudzeni.

— Bet es nemaz nerunāju ar draudzeni! Kāda sieviete vienkārši bija uzgriezusi nepareizu numuru.

Pārnākusi no viesībām, sieva stāsta vīram:

— Vakars bija lielisks. Petrovi lūdza mani padziedāt, un es biju ar mieru. Nodziedāju viņiem romanci.

— Pareizi darīts, — vīrs saka. — Nevaru ciest šos Petrovus.

Pie vakariņu galda sieva saka vīram:

— Es šodien satiku Helēnu. Viņa teica, ka tu briesmīgi skaji krācot. Interesanti, kad tu ciemojies pie viņas.

— Kā tu vari kaut ko tādu par mani domāt?! — vīrs sašutis iebilst. — Es taču satiekos ar viņu vienīgi darbā...

Vīrs jautā sievai:

— Ar ko tu atkal esi nemierā! Tev taču ir divas cepures, kas piemērotas šim kostīmam!

— Tu maldies. Man ir tikai viens kostīms, kas piemērots šim divām cepurēm.

Jaunais vīrs pārmet sievai: — Mēs esam precējies tikai pirmo dienu, bet tu jau strīdies ar mani...

— Jā, bet šo dienu es gaidīju veselus divus gadus!

R. BEIKERS

(«International Herald Tribune», Parīze)

UNIVERSĀLS ATTAISNOŠANĀS LĪDZEKLIS

Zemāk publicēti aktuāli jautājumi, kas saistīti ar enerģētikas krīzi, un atbildes, ko uz tiem dod Vašingtonas eksperti.

JAUTĀJUMS. Ko nozīmē vārds «enerģētikas krīze»?

ATBILDE. Enerģētikas krīze mūsdienā Amerikā ir universāls attaisnošanās līdzeklis. Sākas traucējumi preču apgādē — vainīga enerģētikas krīze. Veikalnieki paaugstina cenas — atkal vainīga enerģētikas krīze. Pat ja nevēlāties apciemot savas sievas radniekus, jūs varat pateikt: «Piedod, dārgā, tas ir šīs nolāpītās enerģētikas krīzes dēļ.»

JAUTĀJUMS. Vai tad nebija gudru cilvēku, kas brīdināja, ka drīz iestāsies degvielu trūkums?

ATBILDE. Protams, tādi cilvēki bija. Trīsdesmito gadu bērni — tieši viņi šobrīd lielā mērā ietekmē nacionālo politiku enerģētikas jomā — ļoti bieži gribēja zināt, kas notiks ar naftu, kad mūsu naftas krājumi izsīks. Taču viņi nekad neapdomāja: «Mulķīgs jautājums! Nav iespējams kaut kas baidīties, zinātne atradīs veidu, kā iztikt bez naftas!»

JAUTĀJUMS. Kāpēc tad amerikāņu zinātne nav atradusi nevienu naftas aizstājēju?

ATBILDE. Ja tas notiktu, amerikāņu ekonomiku piemēklētu īsta katastrofa. Naftas kompānijas bankrotētu un Teksasa (galveno naftas atradņu rajons. — Red. piez.) būtu jāpasludina par posta piemēklētu zonu.

JAUTĀJUMS. Ja valdības eksperti zināja par draudošo enerģētikas krīzi, kāpēc viņi nepiebremzēja automaģistrāļu būvi — tās galvenokārt izmanto privātās automaģistrāles — un neizmantoja izbrīvētos līdzekļus dzelzceļu būvei?

ATBILDE. Automaģistrāļu tīkls ir nepieciešams, lai enerģētikas krīzes gadījumā būtu vieglāk pacelt degvielu cenas.

JAUTĀJUMS. Vai jūs nedomājat, ka elektroenerģijas taupīšanas nolūkā derētu pārtraukt televīzijas raidījumus pulksten deviņos vakarā?

ATBILDE. Ja televīzija pārtrauks raidījumus pulksten deviņos vakarā, tad vienpadsmitos vakarā nevarēs pārraidīt televīzijas jaunumus, kas ir ārkārtīgi svarīgi cīņā pret enerģētikas krīzi.

(No žurn. «Za rubēžom»)

Kas gan viss nenotiek pasaulē

Kādā Aberdinas vlesnīcā [Skotijā] ple slenas piestiprināta plāksnīte ar šādu tekstu: «Smaids maksā mazāk par elektrību, bet dod daudz vairāk gaismas.»

Anglis Džeimss Krauters un viņa sieva oriģināli atrisinājuši trauku mazgāšanas problēmu. Viņi katru

dienu sacenšas virves vilkšanā. Pēc tam zaudētājam jāmazga trauki. Parasti zaudētājs ir vīrs.

Bonnas [VFR] liesa nesen pieņēmusi šādu lēmumu: «Ja mājas īpašnieks izīrē telpas ielasmeitām, viņš ir uzskatāms ne tikai par izīrētāju, bet arī par uzņēmēju un tāpēc viņam jāņem maksā naudas summa personāla apdrošināšanai pret negadījumiem darbā.»

Kliftona Gordons nodibināja Londonā klubu tiem, kas vēlas apgūt riešanas māku. Savu ticību viņš motivēja šādiem vārdiem:

— Dzīvnieku psihologi domā, ka suni pakāpeniski zaudē tieksmi riet. Mēs cīnāmies par to, lai pazīstamā

vaukšķēšana neizzustu no mūsu dzīves.

Misisipi štātā [ASV] juristi patlaban izstrādā likumprojektu, kas aizliedz iedzīvotājiem izturēties naidīgi pret viesiem no kosmosa, kamēr nav noskaidrots, ar kādiem ieročiem tie ir apbruņoti.

Vienā no Neapoles viesnīcām visās istabās izlikti uzraksti: «Netraucējiet viesu naktsmieru!» Kāds tūrists uzrakstu savā istaba bija «koментējis» šādi: «Kauf blaktis macētu lasīt!»

Marselā [Francijā] pie kādas baznīcas durvīm piestiprināta zīmīte, kurā rakstīts: «Ja gribi sākt jaunu dzīvi, ej droši iekšā!» Mazliet vēlāk kāds šo tekstu bija papildinājis: «Bet, ja negribi, iegriezies šovakar naktsklubā «Zaļais kakadu»...»

Kāda itāļu futbola kluba piekri-tējs, noklausījies pa radio, ka viņa iemīļotā komanda guvusi vārtus, no prieka izlēca pa dzīvokļa logu un

salauza kāju. Kad sanitāri bija viņu novietojuši uz nestuvēm, radio dik-tors precizēja, ka šī kluba futbolisti iesītuši bumbu paši savos vārtos.

Septiņdesmit gadu vecajam Okla-homas [ASV] iedzīvotājam Džeim-sam Braianam regulāri rādījās viņa mirusī sieva, kas lika atraitnīm atzities laulības laikā pastrādātajos

grekos un par sodu ik reizes mak-sāt viņai nelielu naudas summu. Beidzot izrādījās, ka «spoka» lomu bija uzņēmusies Braiana mazmeita, lai šādā veidā tiktu pie kabatas naudas.

Visbādenes [VFR] baznīcās auto-brāucējiem nesen izdalīja jaunas lūgšanas tekstu, kurā starp citu ir šādi vārdi: «Kungs, pasargi mani no citiem, tāpat kā tu pasargi citus no manis.»

Francijas Literātu klubs nesen sprieda par to, kurš rakstnieks uz-rakstījis garāko teikumu pasaules li-teratūrā. Par šīs savdabīgās sacen-sības uzvarētāju kļuva Marsels Prusts. Žūrijas komisija viņa romāna

«Sodoma un Gomora» 268. lappusē atrada teikumu, kurā ir 814 vārdi.

Profesors Frenks Bišops Vorm-springsā [Oregonas štātā — ASV] nolasīja lekciju «Pasākumi plūdu no-vēršanai». Šīs lekcijas laikā viņa

mājā pārplīsa ūdensvads. Kad pro-fesors atvēra dzīvokļa durvis, viņam pretī peldēja rakstāmgalds ar nola-sītās lekcijas uzmetumu.

Ar neparastu sūdzību jānodarbo-jas kādai Losandželosas [ASV] fiesai. Misters Džeimss Fosets pieprasa zaudējumu atlīdzību 2000 dolāru apmērā no savas kaimiņienes par to, ka viņa āpsu suns, ieraudzījis šo dāmu kosmētiskajā maskā, nobeidzies ar sirdstrieku.

PA «DADŽA» MATERIĀLU PĒDĀM

Pagājušā gada 20. numurā «Dadzis» kļūda pa mēbeļu veikaliem un nesekmīgi mēģi-nāja atrast virtuves sienasskapišus.

Kokapstrādes rūpniecības ministrijas Ražošanas daļas priekšnieks b. Hrabrovs sola, ka kokapstrādes kombināta «Vulkāns» Tukuma cehā pēc rekonstrukcijas 1974. gadā ražošanas jauda piehelināšoties divas reizes. Esot paredzēts ražošanā ieviest jaunu, modernu virtuves mēbeļu komplektu.

23. numurā «Dadzis» nepatika nevīžīga tehnikas ekspluatēšana Madonas rajona Ļeņina vārdā nosauktajā kolhozā.

No minētā rajona Lauksaimniecības pārvaldes priekšnieka vietnieka b. Germova atbildes izriet, ka kolhoza priekšsēdētājam b. Eglitim izteikts rājiens, bet galvenais inženieris b. Zimecs sodīts ar naudas sodu mēnešalgas apmērā.

23. numurā «Dadzis» šķēdējās par nekārtībām Auces zonālajā slimnīcā.

LKP Dobeles rajona komitejas sekretāre b. Kociņa atbild, ka Auces slimnīcas remonts sākts ar nokavēšanos, jo Dobeles Centrālās slimnīcas vadība savlaicīgi nav sagatavojusi defektu aktus. Remonta un celtniecības pārvaldes veiktais remonts bijis nekvalitatīvs, kā arī nav ticis pilnīgi pabeigts. Pārvaldes priekšniekam b. Valot-kam sakara ar to aizrādīts.

Jautājums par neapmierinošu sanitāro stāvokli Auces zonālajā slimnīcā izskatīts terapijas nodaļas ražošanas apspriedē. Nomainīts terapijas nodaļas vadītājs. Izdarot atkārtotu pārbaudi Auces zonālajā slimnīcā 1973. gada 26. decembrī, Dobeles rajona galvenā sanitārā ārstē b. Mainiece konstatējusi, ka sanitārie apstākļi tur uzlabojušies.

Veselības aizsardzības ministra vietnieka b. Orleāns savukārt ziņo, ka 8. janvārī Auces zonālajā slimnīcā remonts pilnīgi pabeigts.

Padomju saimniecību «Sec» «Dadzis» pabakstīja 24. numurā.

Tagad rakstā minētie trūkumi esot novērsti — kūstmēslu krātuve nolīdzināta, vir-cas bedre nosēgta un iežogota. Saimniecības direktoram un galvenajam zootehnikim uzdots gādāt, lai tamlīdzīgas nekārtības neatkārtotos. Šos patikamos vārdus «Dadzis» teica Stučkas rajona Lauksaimniecības pārvaldes priekšnieks b. Lapšs.

ZELTA SKALOTĀJS ANDOS.

«Eulenpiegels», Berlīne

Bez vārdiem.
«ICI Paris», Parīze

— Eurēka! Izgudroju divriteni!
«Nebelspaltern», Boršaha

— Liekas, būs barga ziema.

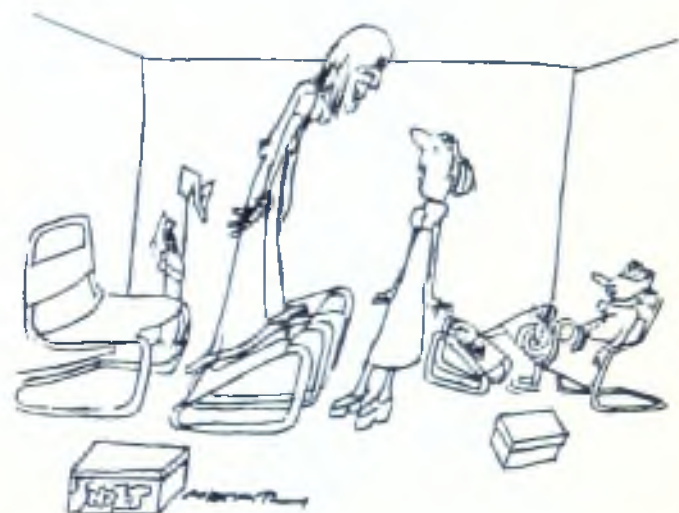
«Sapilks», Varšava

— Ej atpakaļ, mīļais... Viņi vairs negrib pārbaudīt kases grāmatas...
«Punch», Londona

Bez vārdiem.
«Die Zeit».

— Piedodiet, tās taču nav kurpes!

«Szpilke», Varšava

— Jūs mani uzcēlāt trijos naktīs!
Vai jūs esat traks!

«Dikobra», Prāga

— Nē, grāmatas mums nav vajadzīgas! Mums jau ir augsts kultūras līmenis!

«Ježa», Beļgrada

— Kur tu bijīl Tava svīta jau sen pārnākusi!

«New Yorkers», Ņujorka

Redakcijas kolēģija: I. Palkovs (galv. redaktors), Pēteris Eteris, Zanis Grīva, M. Līmane (atb. sekretāre), I. Livšics (galv. red. vietnieks), V. Mihailovs, H. Rukšāns, E. Rusmanis (māksl. redaktors). Tehniskais redaktors A. Garančs. Laikraksta «Cīņa» izdevums. Redakcijas adrese: 226908 Rīga-PDP, Valņu ielā 2. Tālruni: atb. sekretāram 22-07-61, vēstulei nodaļai 21-32-20. Nodots salikšanai 1974. g. 30. janvārī. Parakstīts iespiešanai 1974. g. 13. februārī. 2,8 uzsk. iespiedl. 3,93 izd. l. Ofseta papīrs 70×108/8. Metiens 101.000 eks. Iespiests Latvijas PSR Ministru Padomes Valsts izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības lietu komitejas Rīgas Paraugtipogrāfijā, Vienības gatvē 11. Pasūt. Nr. 719. JT 0006. Cena 20 kap. Manuskriptus atpakaļ neizsūniedz.

Журнал сатиры и юмора «Далзис» («Чертополох»). Выходит 2 раза в месяц на латышском языке. Издательство ЦК КП Латвии, Рига, ул. Пилс, 23. Адрес редакции 226 908 Рига, ул. Вольно 2. Отпечатано в Рижской Образцовой типографии, Рига, Виеņības гатве, 11. 2,8 усл. печ. л. 3,93 изд. л. Тираж 101 000 экз. Цена 20 коп.

– Saki, kur tad lai atrod to ratu riteni?!